

10138

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SETMANA

AQUEST NÚMERO 10 CENTIMS PER TOTA ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

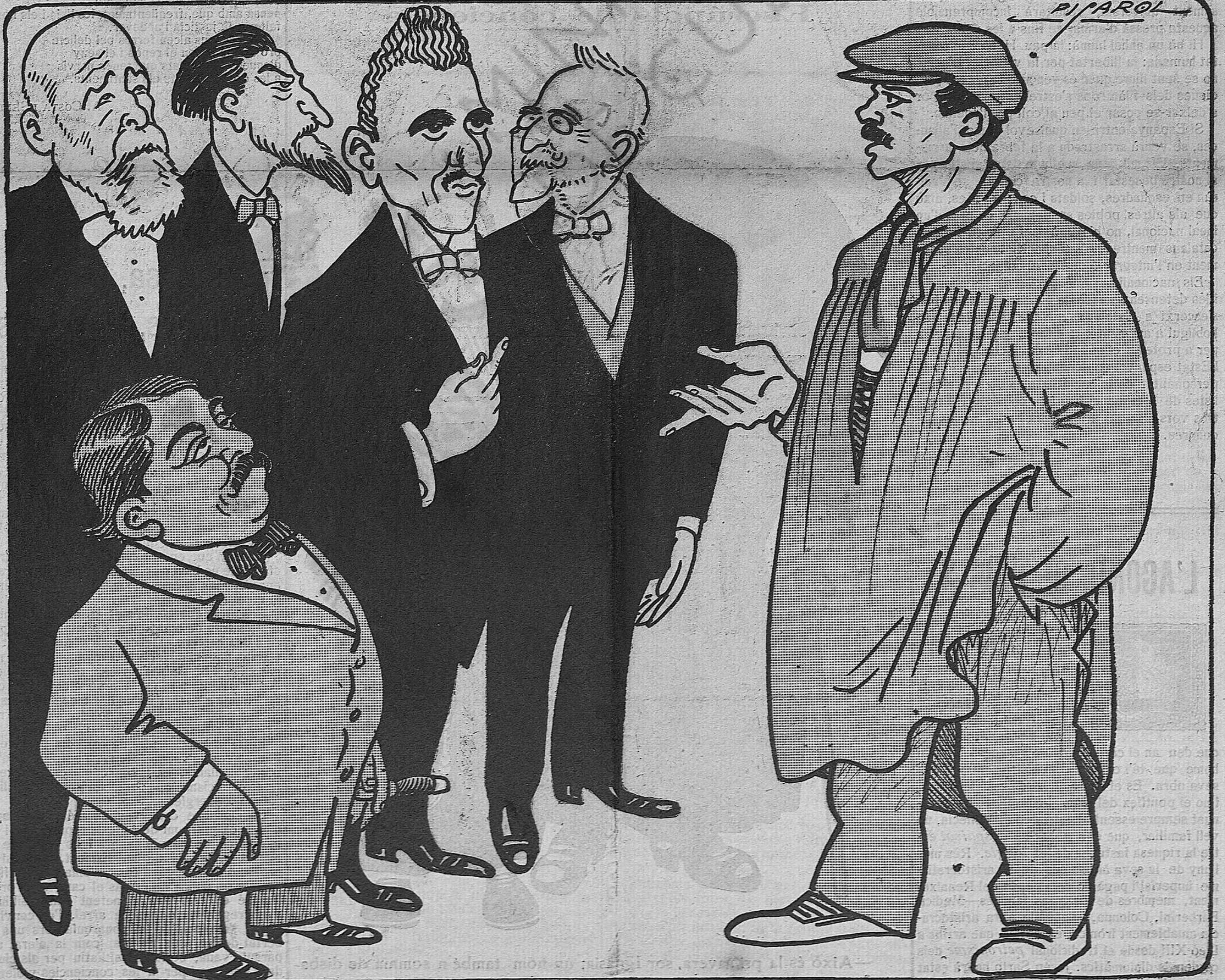
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fbra de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetes 1'60.—ESTRANGER, 2'50.

EL MÉS INDICAT

PIJAROL

— I bé, senyors... Ja tenen pensat, un cop vingui la República, a qui faràn president?
 — Al rei valiente, home.

Les aliances i els armaments

UNA OPINIÓ NACIONALISTA

El canceller alemany ha vingut a dir: *Malaventurat el poble que's cansa de pagar els armaments que li asseguren una posició de força en el món.* Mr. Poincaré havia dit abans: *Seria cometre un crim contra la civilització deixar decaure la República, entre mig de tantes nacions que augmenten sense descans les seves forces militars.*

Per a contenir la nova poixança dels pobles eslaus, el canceller germànic vol augmentar el seu exèrcit en temps de pau fins a 866.000 homes. L'Estat Major francès reclama la restauració del servei de tres anys per a tenir uns quants mils homes més sobre les armes.

L'Austria, amb l'excusa de completar els quadros de les seves companyies, ha assajat una mobilització parcial del seu exèrcit. L'Anglaterra, per a que'ls alemanys no puguin volar sobre les seves esquadres, tracta de construir una formidable flota de aeroplans marítims.

Tots aquests pobles no volen perdre la seva posició de força per no cometre un crim contra la civilització. Sembla que s'acosti l'hora de fixar la poixança espiritual de cada poble i a copia d'homes i de milions volen assegurar l'integritat del seu ideal.

Aquests interessos de cada esperit nacional li costaran a Europa 300.000 homes més sus-trets a la fecunditat del treball, i altres 250 milions de francs anuals, que s'hauràn de rebaixar en el compte obert al benestar de l'home. Per als imbecils que encara no s'han adonat de que les nacions són els únics orgues del pensament universal, resultarà incomprendible aquesta pressa d'armar-se fins a les dents.

Hi ha un anhel humà: la pau. Hi ha una realitat humana: la llibertat per la victòria. L'home no se sent lliure quan és vençut. Totes les pre-diques dels filantrops s'estrellen contra la por a deixar-se posar el peu al coll per l'enemic.

Si Espanya entra en qualsevol mena d'aliances, se veurà arrastrada a la febre dels arma-ments. Els milions que hem de menester per al nostre benestar i la nostra cultura, se n'aniràn en esquadres, soldats i cañons. Mes, això que als altres pobles se demana en nom d'un ideal nacional, no hi haurà dret a exigir-ho dels catalans mentre no's respecti el nostre senti-ment en l'integració de l'ideal col·lectiu.

Els nacionalistes que parlen de les aliances i les defensen haurien de pensar que no és just s'escorxi a Catalunya a copia de tributs i se l'obligui a augmentar una força que no serveix per a protegir el seu ideal col·lectiu. Mentre l'Estat espanyol no dongui plena expansió a la personalitat de la nació catalana, els naciona-listes de tota mena hauriem de negar els nos-tres vots als nous armaments i a les noves es-quadres.

PERE COROMINAS

L'AGONIA DE PIÛS X

L Papa's mor... *Non vi-debis annos Petri.* «No veuràs els anys de Pere». La mort de Piùs X no farà desaparèixer una forta personalitat, sinó un papa, un home

que deu an el càrrec tota la grandesa, i no un home que té'l càrrec com instrument per a la seva obra. Es el bisbe de la diòcesi de Roma, i no el pontífex del món. Josep Sarto ha conti-nuat sempre essent el patriarca de Venècia, un vell familiar, que deu trobar-se *despaïsat* entre la riquesa fastuosa de les *loggie*. Rès més lluny de la seva ànima que aquell aristocratis-me imperial i pagànic dels papes del Renaixe-ment, membres de les grans famílies—Medici, Barberini, Colonna,—i aquella altra aristocra-cia amablement irònica, escèptica, que arriba a Lleó XIII desde el tradicional *petronisme* dels cardenals diplomàtics. Josep Sarto haurà estat un pontífex plebeu, però ben allunyat també

d'aquella energia camperola d'un Sixte V, especie de pagès de la Campania arribat a la Cadira Apostòlica per a fonamentar-hi un cas-tell contra la noblesa cardenalicia. Piùs X és el papa *beatíssim*, l'home incolor, que encara *prega* en el temple en comptes de *fulminar-hi* com un déu...

Què deixarà, com a notes essencials del seu imperi? Començà per una purificació litúrgica, desterrant dels temples la musica profana i consagrant la severa majestat del cant polifò-nic. L'Esglesia llatina va acostar-se, així, a la puresa del culte greco-eslau i sobre tot a la rigidesa del protestant. Cal dir que, artística-ment, com a respecte an el valor característic de l'art diví, aqueix retorn a la tradició pales-triniana és l'única gloria del pontificat de Piùs X.

En lo dogmàtic, aquest pontífex serà el con-demnador del modernisme. Crec profundament que no podia obrar d'altra manera sense enru-nar tot l'edifici de l'Esglesia, arribant més en-fo-ra que Luter. Admetre la lliure exègesi, el valor purament metafòric i transfiguratiu dels dogmes, interpretar com a símbol els textos literals, equival a les més arriscades aventures del lliure examen. Edificar una fè per a les se-leccions, diversa de la fè popular, que és ido-làtrica i literista, implicava l'escisió de l'Esgle-sia en dues castes espirituals, una mena de nou averroisme, la dobleta de l'ensenyança catòlica, la divinització de l'engany en nom de la pie-tat... Es de creure que'l pobre Piùs X obrà amb tota bona fè, i que la seva intel·ligència era incapaç de veure en l'anomenat modernis-me l'últim esforç per a conciliar la veritat i el dogma, la Ciutat i l'Esglesia. Però crec també

que un altre pontífex, per conscient que fos, se hauria vist forçat a llençar aqueixa excomunió que té aires de suïcidi, com el darrer màrtiri o *testimoniació* d'una fè moribonda... L'Esglesia s'ha tallat el pont de retirada desde que pro-clamà l'infal·libilitat pontifical. Té de morir afe-rrada a la seva bandera, perquè la porta clava-da a la mà... El Papa és un déu, i els déus tenen la dolorosa grandesa de llur funció divi-na, i moren, però no's desmenten...

L'obra diplomàtica de Piùs X, dirigida per un cardenal espanyol manifestament inhàbil, Merry del Val, és ben diversa d'aquella darre-ra esplendor de la Curia pontifical en mans del comte Joaquím Pecci, l'antic Nunci barrejat d'arcade romà. Oh terra d'Itàlia, terra de pol-ítics!, per què cercares un espanyol per a re-gir el diplomatisme vaticà? El veto d'Austria contra el cardenal Rampolla va ésser, involun-tariament, la més hàbil de les maniobres que poguessin desitjar els enemics de l'Esglesia. Després d'aquell unctuos Lleó XIII que havia retardat uns anys l'emancipació i el laicisme de la República francesa, Piùs X, inepte per a la relació internacional, per a aquell acomodar-se com un líquid a la major o menor duresa dels governs, esperant de genolls davant el Cèsar l'hora de batejar-lo i ungir-lo com un catecu-men, com un vassall, *donant-li* el poder i no *revent-lo* d'ell, Piùs X haurà assistit a l'obra cada dia més laicista de França; a la revolució portuguesa, que sembla una *desbaptisació* de la fidelíssima Lusitania. La propia Espanya hau-rà sentit, pot-ser, aqueixa estranya impressió d'orfanesa que's produeix quan no's veu en el soli pontifici una figura regoneguda paternal, el gran home que honra la cadira en comptes

d'esser-ne honrat, el gran home que's presen-ta a les multituds com un exemple de que en-ca-ra no és agotada la compatibilitat entre la creença i la saviesa...

Papa sense encíclicues, Piùs X no deixarà unit el seu nom a un cabal literari on se conti-núi la seva memoria, com un rastre de llum. Piùs X, altre temps, hauria pogut aspirar a la gloria de la canonització, precisament perquè no pot aspirar a la del geni. Haurà estat un varó religiós, i haurà contribuït, com a tal, a la mort de l'Esglesia... Perque l'Esglesia sols pot allargar la seva vida transigint amb les propies ideologies que condemnà i perseguí; únicament pot aliviar-se deixant-se curar (com per un jueu un antic monarca) per un metge que no creu en Déu, però salva, en nom de la ciencia, el ministre de Déu...

GABRIEL ALOMAR

De l'humana tragedia

Sota el sol d'una tarde aixerbida, avantant el trip-trap de dos corcers, un home mal vestit, lligat de ferro, cercava la presó del davant seu.

Els motors de les fàbriques properes roncaven. commovien el carrer; el trip-trap dels cavalls sobressortia al rem d'una boirada purulent.

La gent lliberta duia els ulls frenètics als dos encadenats, i un trist «Per què?» dibuixava en les cares l'arruga mal madura del desdeny.

Quan sota els manaments de la rutina contemplis un calvari mal entès, pensa amb que, freqüentment, les lleis i els homes falten a la justícia i al dever.

Les presons alcen ferros pel delictes prò també roben el repòs i el seny d'aquells inadaptats que tenen nervis a les ordres de tots els sentiments.

A. COSTA I SENDRA

Franquesa, al menys, franquesa

ES declaracions d'en Melquiades Alvarez han aixecat certa pol-seguera. Les alabances al Rei i l'afirmació de que és obra patriòtica i nacional la construcció de la segona esquadra, han om-plert d'espasme a la majoria dels seus correli-gionaris.

En Melquiades Alvarez no és pas el senyor Roldàn de *La reina jove*, però pot ésser una mena de republicà que a hores determinades entri al Palau i en altres assisteixi a complots revolucionaris. Lo que se'n diu un pont.

Creiem que en el fons té un sentiment gran-díssim de no haver pogut ésser com l'Azcarate, encara que per breus moments, un conseller de la corona.

Sospitem que ell, lo mateix que en Cambó i tants altres de menys grandaria política, apun-ta a una cartera. Desde que s'han insinuat les teories dels ministeris heterogenis i de les monarquies liberals a l'anglesa, tots els ambicio-sos posen un poc de la seva eloqüència com esqué per a pescar en aigües monàrquiques.

Siga com siga, la troca política s'enreda més i més en nostre desgraciat país.

Entre'ls radicalismes de comedia i els repu-blicans conservadors una mica sospitosos d'és-ser comedians, el poble comença a caure en un excepticisme que'l refreda i que li inutilitza totes les energies.

Es clar que cada vegada més l'esperança d'un pròxim triomf dels ideals republicans i de-mocràtics se va allunyant. I és clar que en aqueix estat de descoratjament, pel qui té pressa d'esser alguna cosa, d'enlairar-se i figu-rar, la república no és pas el camí més breu. També és cert que, admetent l'impossibilitat d'una regeneració de soca arrel, d'un canvi de règim, l'evolució de la monarquia vers una lli-bertat de fet, que no fos, com la d'ara, una paraula vana, seria un pal·liatiu per als ciuta-dans oprimos i per a les consciències violenta-des.

Escrúpols de conciencia

—Això és la primavera, sor Ignasia; un hom també'n somnia de disba-rats ben grossos...

La «merienda» del primer de Maig

—Plebeus, més que plebeus!... On s'és vist, anar a berenar al camp?...

Mes cal tenir franquesa, cal que'ls homes que no tinguin confiança en la massa que'ls segueix i que la creguin encara ineducada, incapaç de saber fruir dels beneficis d'una república seria, ho declarin d'una vegada. No és pas el primer cop que sentim a dir que s'ha de creure en la república i no en els republicans. I, si això ho confessen els petits, així ho poden confessar els grossos. Afeshores es definiran clarament les actituds i no s'auria d'act d'allà, com una pilota, als innocents il·lusionats que s'acoblen a l'entorn d'un personatge, sols per l'efecte brillant d'unes paraules, pura retòrica; aleshores no s'esquarteraria el partit, estiregant-lo per tots quatre cantons, amb la força d'una eloqüència posada al servei d'unes mires personals, i no eixiria un capítol de cada advocat, i no seriem fratricides per culpa d'un viu o d'un sacerdot incrèdul que desitja la felicitat per a prestigi del seu nom o per a oferir-la a l'enemic quan les circumstàncies li siguin favorables.

En Melquiades Álvarez, per a encensar al Rei i fer que l'encens arribés a Palau; per a convertir-se en el més conservador dels republicans i en el més revolucionari dels monàrquics, no li calia pas fundar un nou partit, ni introduir un nou matís, una nova divisió, un nou cisma, en el camp republicà. Podia anar sol i, si ara ha vist una orientació que li plau per als seus fins, llicenciar a l'escamot amb paraules sinceres.

Davant les contradiccions de doctrina amb els seus tinent-llocs, en Melquiades ha intentat unes explicacions que no convencen a ningú.

Lo cert és que, amb aquestes i altres, els republicans d'Espanya van descreditant-se. Per de prompte, la coalició republicano-socialista ja ha sofert un nou sotrac. Mutues desconfiances s'insinuen, i si això, que pareixia lo més fort, se'n va en orri, nosaltres no sabem quina nova força pot seguir per a encoratjar-nos.

Cal exigir franquesa, als polítics republicans, franquesa; al menys franquesa, ja que no cal pensar en exigir-los ni serietat ni conseqüència.

X. X.

Quan l'Església gastava calzes de fusta, era quan tenia capellans d'or. Ara que gasta calzes d'or, ara té els capellans de fusta.—Sant Climent Alexandri.

LA PAU

Del cim d'una muntanya d'alçaria gegantina, desde quin punt domina d'Europa l'extensió, la Pau, com núvia jove del nuvi abandonada, els ulls passa, esglaiada, pel seu alrederó. Veu a l'Orient omplir-se de fumjantes runes, i caure, fets engrunes, els murs més reforçats; sembrar de morts la terra les armes enemigues, i els camps, en lloc d'espiques, omplir-se de soldats. Observa que la Rússia, l'Itàlia i l'Àustria-Hongria, com preses de follia, refan sos armaments. Contempla l'Alemanya, la França i l'Anglaterra, i els seus vaixells de guerra armats fins a les dents.

Trobant-se solitaria, sentint-se feble i pobre, veient tota aquella obra de dol i destrucció; veient que, si devalla del cim, a baix no espera cap branca d'olivera la seva aparició, la Pau, avergonyida de no ésser honorada, vol dar-se, resignada, la gloria d'un bell fi. Al veure que ja d'ella l'Europa no's recorda, dels seus cabells fa corda i es penja a dalt d'un pi.

ABEL ORTIGA

Sonata XXXIX

Es mal el café, avui; quasi em sab greu d'haver-hi tirat rom. Què dieu, d'això de la conversió a la monarquia dels Azcárate i Zulueta, Alvarez i Labra, Miró i els seus? Traïdors? Enemics del poble? Venuts a la reacció? Ail, amics. Que sempre, sempre tingui de

parlar de calma i, com si fos un gran Lincoln, contar-vos acudits i bagatel·les.

—Què hi farem?
—Som-hi.
—A l'escala de casa, mori, fa uns quinze dies, un veí.

—No el coneixia; sabia d'ell que era catòlic i carlí i subscriptor d'El Correo Catalán.

—Quan la mama va donar-me la nova, vaig dir, cristianament:

—Que Déu l'hagi perdonat.
—Després, al posar-nos a taula, m'estranyà que no hi fos un parent nostre que viu a casa.

—I en Pere?
—Es a dalt.
—I què hi fa a dalt?
—Com que s'ha mort aquell bon senyor, ell s'ha ofert amb tot i per tot.

—I ara?
—Les meves germanes i la mama reien. Jo vaig recordar-me d'una róssa, filla del carlínot.

—Ahora lo comprendo todo.—
—I vàrem seguir sopant.

—No m'enteneu? Es lo d'aquests diputats i senadors. La róssa. La qual róssa pot ésser una presidència del Congrés, un ministeri o una direcció d'agricultura.

—No ho diguem, encara; però en el dia precis en que don Gumersindo dirigeixi les sessions de la Cambra popular, en Zulueta inauguri embassades i en Melquiades Alvarez faci les eleccions per tota Espanya, aleshores sí que serà l'hora de dir, ben alt i cridant:

—Ahora lo comprendo todo.—
—Fins aquella brometa madrilenya.

—¿En qué se parecen Romanones y un helado?

—En lo frescos, señor.—
—I és acertada.

—Sempre calleu. Carai!

—Ha quedat bé, l'Ajuntament, a fè!
—Posats a fer bestieses i a fer la feina d'en Jata, jo, dels regidors, hauria demanat al senyor Alvar de Figueroa ésser presidit per la Cuca fera.

—Aquest xinès regidor o regidor xinès, és l'indicat per a portar a bon port la nau de la nostra administració.

—I, sobre tot, faria riure molt veure an en Lluhi i Ríssec estirant les orelles a l'Arcaide de reial ordre, un dia sí i l'altre també.

—Molt bonic, lo dels Balkans. Ara que'ls aliats han retut als turcs, se barallen ells amb ells. Això'm fa pensar en les nostres renyines de xavals. Tots anàvem junts a robar fruita: després venien les baralles, al partir la pitrurada de préssecs, el mocadorat de cireres o la butxacada d'ametllons.

I el més petit era qui rebia sempre. Aquell petit, que feia d'anxaneta i s'exposava a rebre els castanyots del propietari, era qui sempre en sortia malament.

—Mont-negre és qui juga actualment aquest paper.

—S'ha exposat més que ningú a l'hora de treure les castanyes del foc o de robar la fruita de l'arbre. S'exposa més que ningú a l'hora de la repartidora; si vol, li pegaran; si calla, s'ho menjaran els altres.

—I és allò que resa la meva mare, al cap-d'avall del rosari:

—Un pare-nostre per als qui van errats de comptes.—

—Té raó. Els necessiten ben bé, els tals pare-nostres, tots aquells que no's fan càrrec de que'ls claus no entren per la cabota; de que'l lleó caça sol; de que nos amb nos, i de que per a guanyar s'ha de tenir per a perdre.

MORITZ IX

Ni ara, ni mai

PER la cortès actitud del venerable Azcárate, felicitant al monarca per haver sortit il·lès de l'últim atentat; per la natural correcció d'en Labra i altres republicans pujant al Palau reial en re-

presentació de l'Ateneu madrileny; per les darreres declaracions d'en Melquiades Alvarez, naturalment governamentals en qui com ell personifica la dreta del partit republicà, i per les orientacions francament democràtiques que se suposen en don Alfons, la gent fantàsica ha parlat novament de l'ingrés a la monarquia d'alguns prestigiosos republicans.

Ara menys que mai creiem possibles aquestes desercions de les nostres files. Els Melquiades Alvarez, Azcárate, Labra i demés republicans d'història neta i de conviccions arrelades, saben sobradament que, ingressant a les files monàrquiques, serien absorbits aviat per la porridura que nodreix les files dels dos partits tornants, i acabarien la seva fins avui brillant història com uns Alvarados i uns Abarzuzas qualsevols.

Per a fer obra democràtica, per a ajudar a una acció veritablement liberal, no cal ingressar en els partits desacreditats de la monarquia. L'Azcárate, desde l'«Institut de Reformes Socials», ha fet més bona tasca de la que hauria pogut fer desde un ministeri, on hi haguera sigut poc temps i lligat pels compromisos de govern. Desde les diputacions, desde's ajuntaments, desde la càtedra i desde diverses institucions, poden fer els republicans de bona voluntat, sense deixar d'ésser republicans, una feina fonament democràtica i fins revolucionària.

Quan la monarquia hagi provat amb fets que vol de debò democratitzar-se; quan amb els elements que compta, degudament renovellats amb una joventut il·lustrada, generosa i liberal, hagi constituït un partit verament democràtic, allavors serà qüestió de pensar en la conveniència de prestar a les institucions una mes eficaç ajuda.

I creiem que, després d'haver-nos-hi pensat molt, encara serà qüestió de quedar-nos tant republicans com sempre.

JEPH DE JESPU

El lleó, el llop i el xacal

Amb aquest títol, l'elegant escriptor humorista francès Alfons Allais, ha publicat una faula de circumstàncies, qual ironia, segons podran observar els nostres llegidors, és una indirecta contra les potències europees en la qüestió balcànica.

Llegeixin, que té molta punta:

Una vegada hi havia un Llop que tenia un plet sobres una paret mitjana amb el seu veí, el Xacal.

Donada ja per perduda tota tentativa de reconciliació, resoluéren presentar-se davant del magistrat Suprem, el rei dels animals, o siga el totpoderós Lleó.

El Lleó, puntual a la cita, el dia del judici,

Pelegrinació carlina a Lourdes

— Aquí on els veuen, igual poden tornar curats del cap, que... ferits d'una altra banda.

Pot-ser anem davant del món

Diu un refrany popular: *qui no te rès que fer, el gat pentina.* Afegim-hi que qui agafa el diari amb displicència, qui el llegeix indiferent, passa els ulls per les frivolitats, per les seccions sense importància, abans que per les noves i els articles sensacionals.

No són pocs els qui prefereixen la secció de anuncis, posem per exemple, a una, dugues o més columnes de prosa inflada, tant descuidada en la forma com poca-solta en el fons. Per a molta gent, i el fet té una explicació perfecta a mida que *la cosa* es reflexioni, enclou més interès lo de *barberos para sábados y domingos, faltan*, que la conversa, *interview* o lo que siga, tinguda per un mestre d'estudi enlairat a la categoria de director de diari amb el President del Consell.

No parlem de quan s'escriu per a espertarrar el llegidor, o s'estén el periodista en matèria que no entén...

D'aquí, principalment, que lo aparentment insignificant, allò que sembla tenir menys importància, compti amb devots apassionats i fervorosos. Els passa-temps, les curiositats, les notes inventades...

Rès, amb tot, com el capítol de les estadístiques.

De tots els entreteniments per a matar l'estona, és el capítol de les estadístiques el més sollicitat i perseguit. L'estadística, com la mena dels desocupats, els batxillers i curiosos, no és fàcil que mori mai.

En un ram com aquest, en que'l càlcul i la fantasia hi juguen per igual tant bon paper, troba el llegidor terra abonada per a esplaiarse. S'han fet estadístiques per a tots els parers i tots els gustos. S'ha comptat i s'ha midat tot; s'han arribat a numerar els grans de sorra que el mar conté i el nombre d'estrelles que poblen l'infinit.

Sempre, emprò, hi ha un més enllà, tractant-se de l'estadística, que, com les matèries que abarca, pot dir-se que no te fi. Així acabem de llegir ara que, segons càlculs darrerament fets, el nombre de moltons és cada dia més petit; que disminueixen els ramats d'una manera alarmant, i que, en matèria de bestiar boví, es troba, l'Europa, a punt de fer un paper ridícul davant del món. Solament a França—diu l'autor de l'estadística—ha decrescut el nombre de xais, que era, en 1840, de 38 milions, a la xifra alarmant de 17 milions; es dir, un quaranta per cent de perdua. Amb més o menys proporció, passa arreu lo que a França, afegeix l'observador. En aquest ram, i de no espavilar-nos, ens quedarem molt prompte reraçagats...

L'autor no menciona per a rès a Espanya, extrem que permet suposar siguen els seus càlculs equivocats.

Perquè aquí hi ha plèthora de ramats. I abundància de llana, al propi temps.

X. Y.

REPICS

El diumenge passat, a la tarda, va tenir lloc la solemne inauguració de les obres de l'agrupament de cases barates per a l'obrer.

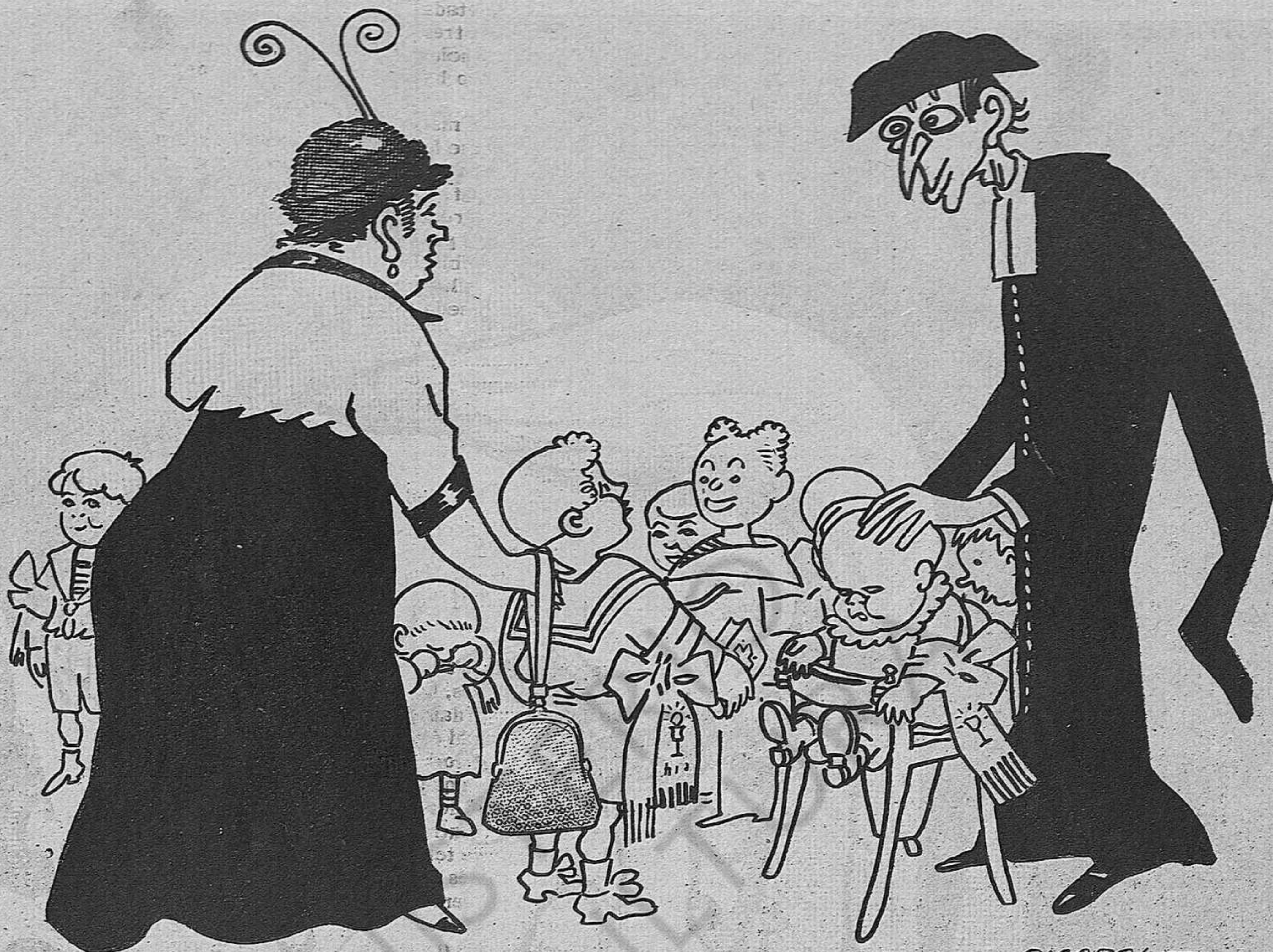
El lloc senyalat per a aixecar aquests edificis era en la travessera de Sans, entre la casa de la Maternitat i la Riera Blanca, on se congregà l'element oficial i una nombrosa i distingida concurrència.

Aquesta important obra social l'han portada a terme l'agrupació «El bienestar del obrero» i el «Foment de la Propietat».

Nosaltres, sempre atents a tot lo que favoreix la vida i prosperitat de l'obrer, no podem menys que celebrar i aplaudir com se mereixen totes aquelles iniciatives que, com l'esmentada, arriben a convertir-se en realitats. Ara sols manca que les obres prenguin un impuls definitiu i les cases puguin utilitzar-se quant més aviat millor.

Fins amb lo més serio fan xistosos, els guasones de Madrid.

La comunió als set anys

—Tant petits, ja els fan combregar?... Si encara no tenen coneixement!
—Precisament, per això ho fem, senyora. No veu que, quan són grans, ja no combreguen ni amb rodes de molí?...

Diumenge va fer vuit dies, al vespre, diu que corria aquest, de boca en boca:

—Què tal, la corrida?
—Mal. Hoy toos los mataores han estao mal.

De demà en vuit, els liberals barcelonins celebraran una magna assemblea. L'objecte de la mateixa, segons declaren els interessats, és fer un recompte de forces.

De forces?
De poques, deuen volguer dir!

En Maura ha adquirit una finca en Solorza, província de Santander, per a passar l'estiu.

Això ha causat cert desencant entre'ls conservadors, doncs al veure al seu capítol tant ben disposat al repòs i prevenint-se amb tanta anticipació, temen que la seva tornada al Poder siga qüestió llarga.

I no van pas errats. No'ls queda més remei que resignar-se.

El qui tingui diners per a comprar una finca, que la compri, i allí esmerci les energies en fer d'hortelà, posant canyes a les tomateres, espurgant els fruiters, regant les cols i femant les mongeteres.

Així faràn patria, religió i ordre, i no destorbaràn a ningú.

El seu capítol els ensenya el camí. Que Déu li dongui un estiu ben llarg, en la finca de Solorza, que'ns pensem que ja ho serà.

El malalt està a punt de fer el darrer badall. Un capellà s'apropa a la capçalera, amb l'intent de donar-li els passaports.

—Bon germà—li diu.—Què sòu, catòlic o protestant?

El malalt, fent un esforç:
—Sóc asmàtic, per a servir-lo.

La titulada «Peña Liberal» ha traslladat el seu domicili a la rambla de Canaletes.

Qui ho diu que'ls liberals han canviat tant, d'ensà d'en Romanones?

Total és qüestió d'una lletra.

Abans eren canalejistes.

Ara són canaletistes.

«La puresa del nostre credo—exclamen els reformistes—no pot estar a mans de falsos revolucionaris».

I l'endemà d'aquesta declaració, en Melquiades diu que votarà per la construcció de la segona esquadra.

Oi que no hi veuen contradicció en tot això? Es clar, que no. Conseqüència, en tot cas.

Els reformistes votaran l'esquadra per a, demà que siguen poder monàrquic, llençar-la damunt dels revolucionaris...

Encara que aquests siguen republicans.

Avui, dissabte, dia 26 d'Abril, el «Comité de Defensa Social» inaugurarà solemniament un nou saló d'actes.

Apa, doncs; què feu, parats?
¡Niños..., al salón!

Acabem de llegir en una revista anglesa que, segons recents estadístiques, la misèria, a Londres, augmenta d'una manera alarmant.

Tant com a Espanya, voleu dir? Referent a aquest assumpte del pauperisme britànic, recordem una graciosa anècdota.

Parlaven dos conservadors panxa-contents:

—Tinc entès que a Londres, per cada trenta-set persones, n'hi ha una de pobre...

—No ho cregui. Ara jo en vinc i li puc assegurar que no. He conegut moltes més de trenta-set persones, i cap d'elles era pobre.

Corre la brama.

Es diu que en Sostres, l'ex-arcabde barceloní, té intencions de deixar el partit liberal. Vet-aquí un cas de compromís.

De compromís per a nosaltres, que no sabem si felicitar al partit o al partidari.

I, ara que parlem de don Joaquim...

Un xisto recollit a l'Ajuntament, el dia en que'l Govern va acceptar-li la demissió.

—Nois, ara sí que crec que aquesta casa se'n va al diable.

—Per què?
—Mireu... Ja cauen els Sostres!

Ningú tant barrut ni tant tranquil com en Trapelleta. L'altre dia's fa dur per un camàlic unes maletes a l'estació, i a l'ésser allí comença a butxaquejar i es troba sense cap quarto.

—Paciència!—fa el camàlic resignat. Hauré treballat pel diable.

—Ah, no, no! Això sí que no ho permeto..., de cap manera... Torneu les maletes a casa, i no'n parlem més.

Pluja d'Abril

El Sant Pare està malalt d'una malaltia estranya, que li ve de tant sentir parlar de doctrina a Espanya.

Tractant de certs atentats, quasi sempre escolto i callo; prò avui no, que'ls castellans... al buen callar llaman Sancho.

Per simulà un *superàvit* hi ha un sistema que no falla: cobrar de l'any els ingressos y deixà els gastos per l'altre.

No entenem perquè, el fè un bisbe, troba difícil el comte; nosaltres, alguns divendres, en fem sols obrint la boca.

Sembla que'l Congrés no saben per qui fer-lo presidir, i és ben estrany, havent-hi ara tants *morets* com hi hà a Madrid.

VERDUM

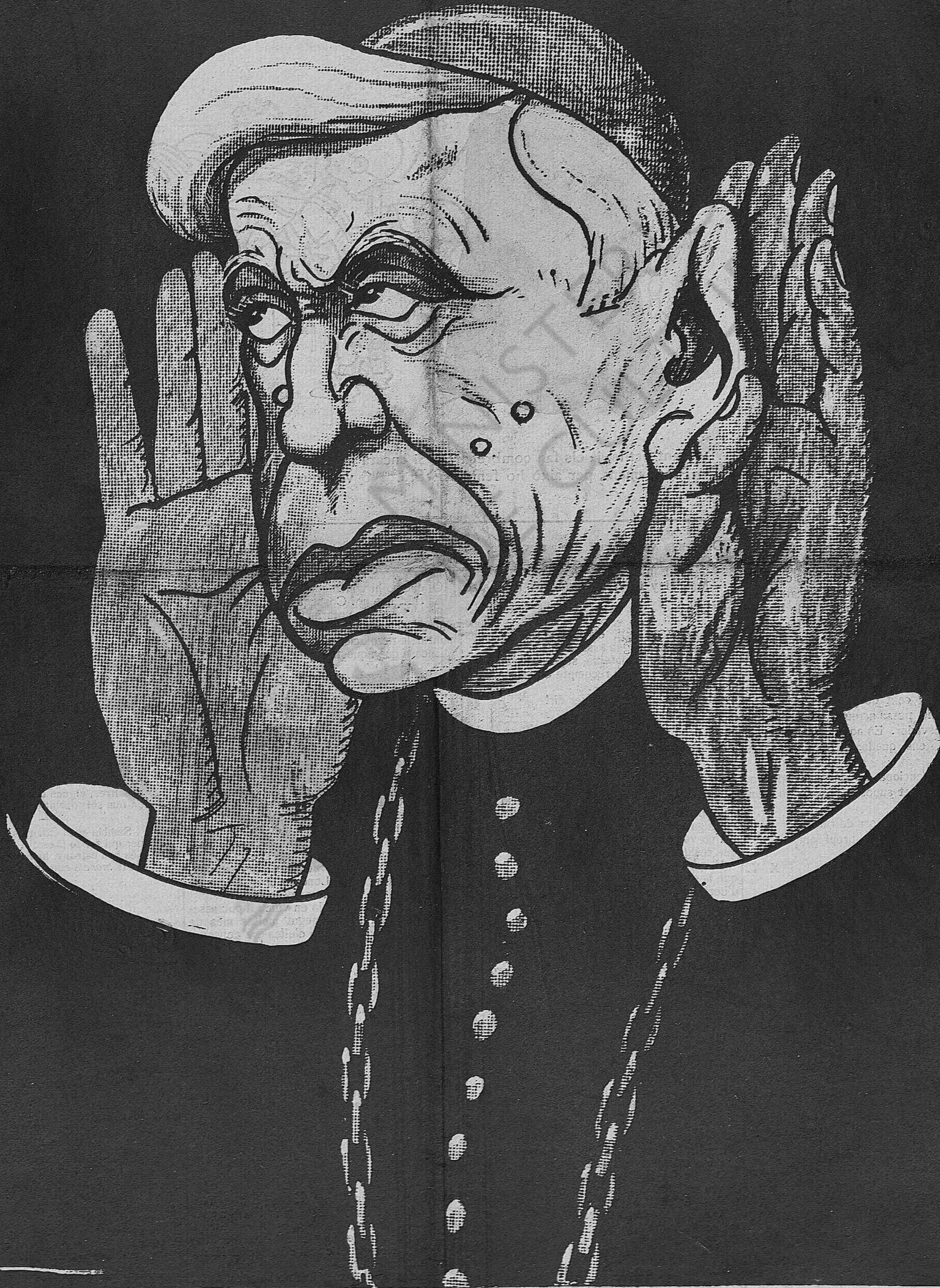
CORRESPONDENCIA

Cavallers: T. V.: Si l'espai ho permet, no hi hem de trobar cap inconvenient.—J. R. (Rubí): Com que les faltes són moltes i no podem entretenir-nos en correccions, val més deixar-ho córrer.—Narcís Aubert i Manent: Alguna coseta anirà... si no và tot al cistell dels papers inútils, que és lo més probable.—Joan Misteri: Aquest himne, amb música, pot-ser seria esplèndid. La lletra sola no m'acaba de satisfer.—Joan Aubert i Manent: Molt serà que no s'aprofiti quelcom.—Josep Laporta: La solució resulta agafada pels cabells.—A. Rupit (a) Xistós: Vinga una còpia:

Si el que porta l'Espanya és un coix, i ben bé coix, els seus ministres faràn lo mateix que ell... El talòs.

Doncs, miri, de xistosos d'aquesta talla ens en sobren, a Catalunya.—P. T. C.: Tot això mateix, expressat en vuit línies, pot-ser sí que hauria pogut publicar-se.—Celso Sais: La solució d'aquesta conversa és més vella que en Montero Ríos.—P. Queraltó Tolosa: Entren en cartera.—J. P. P.: Si s'hi pot enquibir, amb molt gust.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

En l'avant-cambra de Piüs X

EL CARDENAL, IMPACIENT:—Malviatge!, encara piula, l'infal·lible.